

Minnesengři

panto
STEREO 81 0873-13

Strana 1

1. DEN PŘESLAVNÝ 1:48
2. MY JSME PODDANÍ (blok písní) 4:17
3. MŮJ MILEJ MI POD OKYNKEM 1:33
4. HEJDUM DÁ (blok písní) 3:33
5. ČÍ JE TO POLÍČKO 2:13
6. SEN (blok písní) 6:08

Strana 2

7. KRAJINO, KRAJINO 2:48
8. JEDEME CESTIČKOU OUZKOU 1:08
9. KDO MÁ ZLOU ŽENU 1:48
10. DUŠE A TĚLO 1:59
11. a) hudební předěl
b) CHMELÍČEK
c) EJ LÁSKO, LÁSKO 3:35
12. MÁ SVĚTNICE JE PRAZDNÁ 1:13
13. BOŠILECKÝ ZVONY 2:53
14. UŽ SLUNÍČKO Z HORY VYŠLO 4:45

Jihočeské lidové písně upravil Pavel Pokorný

MINNESENGŘI 82

Pavel Pokorný — vedoucí souboru; kytara; sólo zpěv; sbor;
percussion; baskytara; syntezátor; zvony
Pavel Lohonka — kytara; sólo zpěv; sbor
Jana Vejvarová — sólo zpěv; sbor

Hosté:
Jiří Klimeš — sitár (2, 6)
Luboš Klimeš — percussion (2, 4, 6, 8, 11)
Vladimír Merta — foukací harmonika; fujara;
flétna; brumle (6, 13)
Josef Režný — dudy (2, 4, 9)
Ladislav Faktor — syntezátor (11)
Vojtěch Zicha — banjo (8)
Pavel Zajíc, Antonín Hlaváč, Iveta Kolářová,
Jana Hrušková, Jaroslav Matějů — sbor (1)
Miroslav Stecher — dudy (8, 9)

„Má jediná, jihočeská zemi, buď požehnána mezi zeměmi všemi,“ vyznává se Petr Vok z Rožmberka v operě Jiřího Pauera Zuzana Vojířová ze své lásky ke kraji vltavských pramenů a Krčínových rybníků a hrází. Ke kraji stále ještě dýchajících lesů a obdarovaných ženských hlasů, z nichž Eva Zichová, Ludmila Pouzarová-Simonová, Jana Vejvarová-Kloudová, Pavlína Jišová, Pavla Braunová a Monika Klimentová prošly i skupinou Minnesengři. Dvaadvacetiletý životopis této budějovické folkrockové pospolitosti oslavuje mnoha svými stránkami jižní Čechy neméně vroucně než renesanční velmož, nejsilněji však právě na stránce nadepsané MINNESENGŘI '82: UŽ SLUNÍČKO Z HORY VYŠLO.

Než vyšlo tohle album, Minnesengři několikrát změnili sestavu a po odchodu Jany Vejvarové na podzim 1984 a Pavla Žalmana Lohonky o rok později zbyl ve dnešním složení jen Pavel Anděl Pokorný. Písníčky se mezitím z pódii rozkutálely po nočních folkových zpívánkách a vracely se tam, odkud původně vzešly: k prostým lidem. Svým ohlasem si samy řekly o to, aby byly vydány na desce. (Původní termín vydání připravené desky smůlovatě splynul s úplnou proměnou Minnesengrů a jak nová sestava, tak zrodilší se Žalman & spol. chtěli pochopitelně raději natáčet svůj čerstvější repertoár. Některé ze snímků dokonce už nedopatřením kdosi v českobudějovickém rozhlasovém studiu smazal, takže bylo potřeba se po letech zase sejít v původním složení a část natočit znovu.) František Horáček, jeden z autorů některých televizních Písníček pod rentgenem, ve svém článku Minnesengři na jih od pop music (Melodie 2/1981) dojatě vzpomínal, „jak jednu z nejvydařenějších minnesengrovských lidovek — Už sluníčko z hory vyšlo — jsme si při stříhání . . . pouštěli s režisérem z ampexu do omrzení znovu a znovu“. A klubovní posluchači mých poslechovců Antidiskoték je zřejmě budou chtít tak dlouho, dokud si tuhle desku nekoupí.

Po albech Nezacházej slunce (1977 Panton) a Bělovláska (1980 Suprahon) se zde Minnesengři spojili s radostmi i steskami převážně jihočeských dovoch písní. Došli si pro ně hlavně do majestátné patnáctidílné sbírky Český jih a Šumava v písní, výsledku pětadvacetileté sběratelské a úpravitelské práce pražského skladatele Karla Weise. Desítky podobných předtím natočili v krajském rozhlasu a před lidmi si mnohokrát ověřili jejich sdělnost. Ve své budějovické písničkářské tvrzi, daleko od hornácké zátosti, blízko Rakous i Bavor, poznamenání americkým folkem, country, kem i místními stařenkami (jedna z nich tu má i „sólo“ Chmelíčku chrnášli si nakonec Minnesengři svůj vlastní způsob vyjádření. Jak píše František Horáček: „ . . . Lohonka taky ví, jak lidovky zpívat. Žádná kantilena, nutí ve tváři při výškových fortissimech, bujarost a plácání do lýtek; domácí, „vyprávěcí“ styl ukolébavek, nepěvecky ošizené, přivřeně volně tremolo španělské vesnice.“ Docela hezkou upomínku na své působení u Minnesengrů, k nimž přešla z českokrumlovské Létavice, tu zanechal i Jana Vejvarová, dnes už Kloudová. Aranžmá jsou jednou z mnoha minnesengrovských podob Pavla Pokorného, jehož jinou tvář znají návštěvníci koncertech současných Minnesengrů.

Někdy si ty písničky pouštívám jen pro jejich krásu. A občas si při vybavuji i celý tátův kraj, domek v Jehnědle, kde u válečného vysloužilce „absolvoval“ svou první a poslední školu, vesnickou dvoutřídku. S nahodilými Minnesengry sjíždím se svým dědou, jehož jsem nikdy nepoznala vorech až do Prahy, máváme na ženské a bosí šlapeme zpátky. Těším se, si to zase někde na jam-session zazpíváme i s lvošem Jahelkou, Nezačázej slunce a dalšími potomky táboritů, pokoušejíce se alespoň o husitskou sborovou veru.

Nahráno ve studiu Čs. rozhlasu České Budějovice v roce 1982 (1-7, 11, 13) a v srpnu a září 1989 (8, 9, 10, 12, 14).

Hudební režie: Mikuláš Malhocký
Zvuková režie: Ludvík Fiala
Odpovědný redaktor: Stanislav Titzl
Výtvarná a technická redaktorka: Marie Fišáková
Cover © Jiří Hovorka, 1990
Photos © Jan Osten, 1990 (front);
© Oleg Homola, 1990 (back)
Sleeve-note © Jiří Černý, 1990

